

Du kan jo ikke allerede have glemt, hvordan det gik ifjor, da du — meget mod min Vilje — tog ind til Randers og søgte ham denher omrejsende Bandagist og Markskriger. Den skammelige Bedrager! Fyrretyve Kroner tog han for det Bælte. Og hvad hjalp det saa? Du blev bare daarligere af at bruge det. Fyrretyve Kroner kastet paa Møddingen! Det synes jeg dog ikke, vi skulde gøre om igen!«

»Men denher er jo da rigtig Professor. Og rigtig Doktor. Han skal jo endda være en af de første.«

Mads Vestrup rystede tungt paa Hovedet.

»Stine! Jeg har sagt dig det tidt: Der er kun een sand Læge for os Mennesker. Det er Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre. Han lærte os at bære vort Kors med Taalmodighed i Haabet om den evige Fred og Glæde hisset. Der er ikke Frelse i noget andet.«

Da Stine var gaaet, satte Mads Vestrup sig hen i Sofaen for at vende tilbage til de stærke Tanker, som han paa en saa uværdig Maade var bleven revet ud af. Men den kampmodige Stemning var jaget paa Flugt og vilde ikke lade sig indfange. Hverdagens Bekymringer havde paany trukket sin magiske Kridtstreg omkring ham, og han stønnede pludselig højt som en Trækokse under Aaget.